

Sygn. akt I C 64/16

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący Sędzia Sądu Rejonowego Sylwia Piasecka

Protokolant sekretarz sądowy Grażyna Pałubicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 maja 2016 roku w Człuchowie

sprawy

z powództwa (...) we W.

przeciwko D. B.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 64/16

UZASADNIENIE

Powód – (...) we W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł pozew przeciwko D. B. o zapłatę kwoty 2.552,18 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2015 roku do dnia zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu wskazał, że postawą roszczenia jest umowa o usługi telekomunikacyjne jaka została zawarta przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda – (...) S.A. Za świadczone usługi pozwana zobowiązała się regulować należności zgodnie z wystawianymi dokumentami.

W dniu 20 listopada 2014 roku (...) S.A. zawarła z powodem umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, w której ustalono zasady przelewu wierzytelności objętej pozwem. Następnie w dniu 18 marca 2015 roku (...) S.A. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności. Do umowy został dołączony protokół przekazania oraz załącznik nr 5, który zawierał wykaz wierzytelności. Powód wzywał stronę pozwaną do zapłaty należnej kwoty, przesyłając jej jednocześnie zawiadomienie o przelewie wierzytelności, potwierdzające wysokość zadłużenia.

Dochodzone roszczenie stanowi suma skapitalizowanych odsetek ustawowych wyliczonych od kwoty należności głównej za okres od dnia następnego po dniu wymagalności należności głównej do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu, tj. 2015 – 06-30 na kwotę 122,89 złotych.

Nakazem zapłaty z dnia 27 lipca 2015 roku, w sprawie VI Nc-e (...), Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu.

Postanowieniem z dnia 8 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, w związku z niewykonaniem przez powoda zarządzenia z dnia 2 grudnia 2015 roku, uchylił nakaz zapłaty i przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

Pozwana – D. B. nie stawiała się na termin rozprawy, nie zajęła stanowiska w sprawie jak również nie wniosła o przeprowadzenie rozprawy pod jej nieobecność.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 września 2013 roku i w dniu 10 kwietnia 2014 roku pozwana D. B. zawarła z (...) S.A. z siedzibą w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Obie umowy zostały zawarte na 24 miesiące. Obie umowy dotyczyły tego

dowód: umowa z dnia 10 kwietnia 2014 roku k. 49 – 56, umowa z dnia 6 września 2013 roku k. 57 – 59.

W dniu 20 listopada 2014 roku powód zawarł z poprzednikiem prawnym (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, natomiast w dniu 18 marca 2015 roku porozumienie nr 5 do w/w umowy, na podstawie której przejął on wierzytelności przysługujące (...) S.A. z siedzibą w W.. Do umowy został dołączony wykaz wierzytelności.

dowód: umowa z dnia 20 listopada 2014 roku k. 35 – 43, umowa z dnia 18 marca 2015 roku k. 45 – 45v, wykaz k. 46.

Sąd zważył co następuje:

Roszczenie powoda nie zasługuje na uwzględnienie, mimo że pozwana D. B. nie zajęła stanowiska w sprawie. Uzasadniało to zatem, stosownie do treści art. 339§2 kpc, uwzględnienie podstawy faktycznej powoda i w konsekwencji wydanie wyroku zaocznego. Podkreślić przy tym jednak należy, że wydanie wyroku zaocznego może nastąpić tylko wówczas, gdy Sąd rozpoznający sprawę, nie ma żadnych uzasadnionych wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Niezależnie bowiem od ustalenia podstawy faktycznej Sąd jest zawsze zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny natomiast wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwa, gdyż w tym zakresie nie obowiązuje domniemanie z art. 339 § 2 kpc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 1972 roku, III CRN 30/72, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 1973, III CRN 59/73).

W toku niniejszego procesu strona powodowa powinna udowodnić zarówno zasadność, jak i wysokość określonej wierzytelności. Zgodnie bowiem z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi określone dla siebie skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia przy tym dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecznictwa obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest - czy też nie jest - dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznawany spór jest ich sprawą, a nie sądu. Podkreślić również należy, że zasada kontradiktoryjności winna być całkowicie zachowana zwłaszcza wówczas, gdy strony korzystają z pomocy profesjonalnych pełnomocników.

Powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, na poparcie swojego roszczenia przedłożył dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, a mianowicie z dnia 6 września 2013

roku i 10 kwietnia 2014 roku, zawarte przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda, umowę ramową cyklicznego przelewu wierzytelności, porozumienie nr 5 wraz z wykazem wierzytelności oraz wydruki faktur.

W ocenie Sądu wyżej wymienione dokumenty nie są wystarczające do merytorycznej weryfikacji wysokości i wymagalności dochodzonej pozwem należności, tym bardziej, że również z uzasadnienia pozwu nie wynika, której umowy roszczenie powoda dotyczy. Tym bardziej, że z przedłożonych wydruków faktur wynika, że obejmują one dwa numery telefoniczne, a mianowicie nr (...) i (...), mimo że przedłożone umowy dotyczą wyłącznie numeru (...). Wprawdzie z przedłożonego wykazu stanowiącego załącznik do porozumienia nr 5 z dnia 18 marca 2015 roku wynika, że obejmuje on wierzytelność wobec pozwanej wynikającej z umowy z dnia 10 kwietnia 2014 roku, jednakże, w ocenie Sądu, nie może to być miarodajny i wystarczający dowód do uznania roszczenia strony powodowej, w szczególności, że z części przedłożonych wydruków faktur wynika, że dotyczą one dwóch numerów (załącznik do faktury k. 67, 69, 71) albo usługi telefonicznej i internetowej, co w konsekwencji uniemożliwia weryfikację w tym zakresie. Wątpliwości Sądu dotyczą również wysokości noty obciążeniowej, tym bardziej, że w toku niniejszego procesu powód nie wskazał sposobu wyliczenia tej kwoty, nie wynika to również z uzasadnienia pozwu. Powód nie wykazał także aby pozwana została skutecznie powiadomiona o cesji wierzytelności. Wprawdzie przedłożył on kserokopie dokumentów w postaci wezwania do natychmiastowej zapłaty, zestawienia odsetek i zawiadomienia o cesji wierzytelności, które jednak nie mogą stanowić dowodu w sprawie albowiem kserokopia dokumentu nie ma charakteru odpisu.

Zgodnie bowiem z treścią art. 129 § 2 k.p.c. zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa. Z przepisu tego wynika, że moc dowodową ma tylko kserokopia dokumentu poświadczona za zgodność a contrario mocy takiej nie ma kserokopia niepoświadczona za zgodność z oryginałem, a tym samym nie może stanowić podstawy do czynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Zatem, skoro przedłożone przez stronę powodową kserokopie dokumentów nie zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika, to tym samym nie mogły one stanowić podstawy ustaleń faktycznych sprawy.

Istotnym jest również, iż z zapisu znajdującego się w pkt V ust. 1 umowy z dnia 10 kwietnia 2014 roku wynika, że wypowiedzenie umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności. Natomiast powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego fakt skutecznego wypowiedzenia tej umowy.

Wobec powyższego, mimo że w niniejszej sprawie pozwany nie zaprzeczył istnieniu wierzytelności, bowiem nie zajął w sprawie stanowiska, to zdaniem Sądu przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne budzą uzasadnione wątpliwości, aby móc wydać wyrok uwzględniający roszczenie.

Zatem zasadnym było orzec jak w sentencji wyroku.